

ANST EN EROTIEK

BOEK 3

HET EINDE

PHILIP VERCALSTEREN

Derde uitgave: © 2025 Philip Vercalsteren

Coverontwerp: © 2025 Philip Vercalsteren

Coverschilderij: Sarah, in Praia de Mira

Orig.: Light breeze in the dunes, by D. Volegov

Arranged by Philip Vercalsteren

ISBN: 9789465129853

Uitgeverij: Brave New Books

Dit is een fictief verhaal. De personages in dit verhaal zijn verzonnen en elke gelijkenis met bestaande personen berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopij, microfilm, fotografie, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever en auteur.

Philip Vercalsteren.

ANGST EN EROTIEK III

het einde? een nieuw begin?

‘panta rhei kai ouden menei’

‘alles stroomt, niets blijft hetzelfde.’

Heraclitus – 540 V.C.

BOEK 3.

De lezer zal opmerken dat sommige passages verwerkt werden in de Engelse taal. De schrijver heeft hiermee de intentie de Engelse conversaties die oorspronkelijk zo gevoerd werden zo authentiek mogelijk weer te geven.

Met dank,

Veel leesgenot,

Philip Vercalsteren.

Voorjaar 1994, België.

Interpol.

Na twee weken afzien kon Kristof eindelijk terug terecht bij *John The Knife*. Hij had dringend coke nodig. De laatste weken had hij overleefd op Xanax en Codeïne om de afkickverschijnselen te onderdrukken. In Portugal hadden ze nog samen een paar lijntjes kunnen snuiven die John met alle risico van dien had meegebracht uit België maar nu zat Kristof zonder. Enkel de wodka en gin hielpen nog. Aan cannabis was ook een tekort. Zelfs Omar geraakte er niet aan. Maar nogmaals bevond hij zich in de hel van weleer. Die week na zijn afscheid van Sarah ging Kristof naar de huisdokter en vroeg een ziekenbriefje voor de komende week ten gevolge van een zware darmontsteking. Geen uitzondering. De week na Nieuwjaar bleef hij heel de week thuis. Studeren ging langs geen kanten. Niets lukte. Hij bevond zich in volle detoxificatie van de cocaïne. Hij sliep niet, at niet, had constant diarree en moest af en toe overgeven. Bovendien was hij constant overprikkeld door het minste en mama moest dat bekopen. Zij dacht dat hij gewoon ziek was en zijn liefje miste.

Er zat maar één ding op en dat was terug zwaarder beginnen drinken. Hij ging naar de plaatselijk Delhaize en kocht een fles wodka, een fles gin en zes blikjes tonic. Die blikjes gingen de ijskast in en de flessen op zijn kamer. Mama zou niets merken. Het verlof in Portugal was goedkoop geweest dus had hij nog genoeg cash over.

Het was vrijdag zeventien januari 1994. Sarah had een hele lieve brief geschreven.

94/01/14

Hello my beautiful little love,

How are you? I hope you feel as good as I am.

I must say, you are an incredible man!

I think of you all the time.

I never felt this way before, maybe because no man ever done for me what you have done for me.

You help me not to be afraid.

I'm never sorry for what we did, I only can be sorry of what we didn't do.

We did the most beautiful thing we could do before making love.

I'm sorry for one thing. I'm sorry that I didn't make you feel so good as you made me. You haven't gone to the moon like I did.

I was a little bit afraid and didn't do my best for you.

...

I know you were afraid to hurt me and me also, afraid of the pain.

You were so sweet and for that I even love you more, if that is possible.

You proved your love to me. I want to do the same. Now I just have the memory of that night.

I have your perfume and your pictures. Your paintings are amazing. With this letter I also send a picture of me.

You won't forget me, will you?

I love you.

P.S. You make me the happiest girl in the world.

Een emotioneel briefje. Zo ontving hij ze graag. Hij begreep de situatie volledig en zij ook blijkbaar. Ze waren voor elkaar gemaakt en de volgende keer dat ze samen zouden zijn, zouden ze zeker eindelijk echt vrijen. Iets waar Kristof wel degelijk op hoopte. Het zou hun band alleen maar versterken. In de plaats van de brief op het stapeltje te leggen hing hij hem boven zijn bed en keek er elke morgen en avond naar. Het gaf hem hoop, iets wat super belangrijk was voor Kristof. Hopeloosheid ging hand in hand met depressie en zelfmoordgevoelens. Ook voor zijn zelfvertrouwen was dit een *boost*. Toch bracht de brief een grote leegte met zich mee. Het sprak over een toekomst zo ver weg. Hij moest die gevoelens verbergen en positief schrijven over de situatie thuis. Papa was weg, mama depri en hijzelf volledig naar de kloten. Hij mocht haar nooit tonen dat hij depressief was. Hij moest genezen. Maar hoe? Tot de tijd dat ze elkaar terug zouden ontmoeten, hun toekomst bespreken en de deal *sealen* zou hij zich behelpen met de cocaïne en zijn rechter hand. Maar was de coke en de andere middelen genoeg? Daar zou hij snel achter komen. Toch zou de foto van Suzanna nog even blijven hangen op zijn deur.

Die avond had hij pech met de parkeerplaats voor Johns appartement en moest hij in de parking van de Korte Koepoortstraat gaan staan. Kristof had zonet nog een grote portie frietjes met stoofvlees gegeten met mama en kon tegen al die middelen die ze hem zouden aanbieden. Hij zou zich eens goed laten gaan. Het was stil aan tafel bij mama. Ze hadden niet veel aan elkaar. Kristof was erg stil en al wat onder invloed. Aan Iris had hij meer. Die hield hem 's nachts gezelschap wanneer hij iets te veel aan't drinken was.

Kristof belde aan. Een vreemd individu deed de deur open. Een halve kop kleiner, donker vettig haar, nogal geblokt, rond de veertig en stelde zich voor als Mario. Het was bar koud met een gure noorderwind. Op hun gemakje stapten ze de woonkamer binnen. Het was warm in het appartement. John kwam meteen een dikke knuffel geven. Kristof begaf zich meteen naar de keuken waar Shana bezig was met de afwas. Eva liep nog rond in het appartement en moest dringend gewassen en in bed gestopt worden. Shana gaf Kristof meteen een kus en hij sloeg zijn arm rond haar. Kristof zag op de keukentafel noch wiet noch coke

liggen. De moed zakte in zijn schoenen. Gewoon eerlijk vragen, dacht hij. De Xanax van die namiddag deed al niets meer en de tijd voor alcohol was nu pas aangebroken. Hij keek naar Shana die verder op haar gemak haar afwas bleef doen. Ik begin maar beter met het afdrogen, dacht hij en vroeg waar de keukenhanddoeken waren. John en Mario kwamen de keuken binnen. Kristof voelde zich niet helemaal op zijn gemak met dat vreemd volk. Wat doet die hier eigenlijk? Zonder vragen greep hij een flesje Jupiler uit de ijskast terwijl hij naar Shana keek. Ze deed teken dat het goed was. Shana lachte lief naar hem, legde haar hand op zijn schouder en wreef over zijn borstkas. John zag niets.

"Are we going to party tonight?" vroeg Kristof aan Shana.

"We always party, sweetheart."

Sweetheart? Plots kreeg hij een flashback van Suzanna en dacht hij over het feit dat zij dit nooit zou goedkeuren. Na al die tijd miste hij haar nog verschrikkelijk. Maar dit? Dit zou ze nooit gedaan hebben. Kristof bevond zich in een straatje zonder einde, begon hij te beseffen.

De mannen verplaatsten zich terug naar de living.

"Is that Mario to trust?", vroeg hij terwijl hij een sigaret opstak.

"Me, I don't know him so well but he's an old friend from John. He's from Aveiro. John met him while building a wine cellar. Now he's working in Antwerp. He's also a costumer from John, for de coca. Although I never see him pay. It's none of my business. I think he's on assignment, I don't know. I just use what is here and for the rest I don't mix up. But it's okay. Mario works for Interpol. Let me go take care of Eva. I'll be right back, sweety."

"Interpol?"

"Yes, but he's cool..."

Ah, sweety. Dat trekt er al beter op. Hij wou geen sweetheart genoemd worden en sloot zich aan bij de mannen. Interpol, dacht hij. Shit. Hij wou zo weinig mogelijk met flikken te maken hebben. Wat doet

Interpol hier in Antwerpen bij John thuis? Kristof zag dat John hem juist een bolletje overhandigde. Een Interpol agent aan de coke. *Dirty cop*. Dat is niet pluis.

"In a few minutes the snitch from Mario is passing by. He needs a place to shoot up."

"Shoot up?", vroeg Kristof verbaasd.

"H, Heroin. He's name is Michel and he got completely hooked on the brown sugar when he was working undercover in Amsterdam. He needed to escape from his place there. He has nothing and lives from shot to shot. We need to help him. I owe them. I told Mario I don't like H in my place, but they don't have anywhere else to go. I hope you don't mind. Let's have fun and relax", zei John.

"No, no, no problem. I can handle it. As long as they don't bother me, I'm okay with it."

Kristof stak nog een sigaret op, begon stilletjes aan bleek te worden en te zweten onder zijn armen en op zijn voorhoofd. Een pintje gaat het probleem niet oplossen. Hij heeft whisky nodig. Hij had dringend iets nodig. Er zaten nog twee Xanax in zijn jaszak dat diende voor hoogdringende maatregeling en nam die meteen in met zijn bier. Hij nam de fles whisky van John vast en bestudeerde ze, wachtend op de vraag:

"Do you want a glass?"

"Yes please. It goes good with a line."

"The lines are coming my friend, patience. Go on. You know where the glasses are."

"Thanks, John."

Hij kapte de eerste borrel helemaal achterover en vulde zijn glas zonder dat iemand het zag. Shana zag hem terug in de keuken staan en merkte op dat hij zijn jas moest uitdoen en ontspannen.

"I'll make you warm, sweetie" en lachte lief naar hem terwijl ze tegen zijn wang wreef. *"Shall I roll a joint already?"* vroeg ze.

"That's the best idea I heard all day long. Please do. I love the combination of weed and coke", zei hij. *"All crazy shit happens."*

Ze gingen bij de mannen staan waar duidelijk bleek dat ze niets gemist hadden. Voetbal. Kristof begon zich eindelijk wat beter in zijn sas te voelen. De Xanax was aan't werken, whisky deed zijn intrede en de joint die hij vasthad zou alles vlotjes moeten laten verlopen. Na een paar trekken gaf hij de J door aan Shana. De discussie bestond er in de beste voetbalclub te kiezen tussen F.C. Porto, Benfica en Sporting. Het interesseerde hem geen bal. Plots werd hij terug zenuwachtig daar hij wist dat er in't kort nog een vreemde gast zou toekomen. Maar Shana zag dit en ze wreef regelmatig over zijn schouder en arm.

Een uur en drie joints later was hij terug in zijn plooi.

"Time to party", zei John, opende een nieuwe fles whisky, nam zijn grammetjes uit de kast, legde er een op tafel en gaf wederom één aan Mario. Hij opende een zakje en trok acht evenwaardige lijnen. Voor ieder twee. Mario mocht beginnen. Kristof deed teken dat Shana nu moest gaan en snoof de twee lijnen na elkaar op. Dit was bijna onversneden straf spul. Het prikkelde zijn neus erg. Het deed pijn. Binnen de paar minuten zou hij zijn waar hij hoorde te zijn. Zou Sarah hem veroordelen of meedoen? Hij slurpte aan zijn whisky en wachtte tot de impact van het poeder. De mannen bleven zeuren over de voetbal, maar Kristof begon zich hoe langer hoe meer beter te voelen. Hij stak de ene sigaret op na de andere. Alles begon weer grappig en mooi te worden. Maar zijn hersenen maakte overuren. Vanuit het diepst in zijn hart zou hij deze schoonheid willen delen met Sarah, Suzanna, Raquel en Cathia. Maar ze zouden nooit cocaïne durven doen. Maandag moest hij terug naar school maar zag dat niet echt zitten. Des te meer reden om nu ferm te genieten. Zijn gedachten sprongen van het hak op de tak. Hij wou in Portugal in de discotheek staan, vol dansende mensen. Hij moest dringend Sarah schrijven. Ze was aan't wachten op hem. Hij is te depressief geweest om zich aan die belofte te houden. Langs de andere kant gebeuren er bij hem enkel

negatieve zaken. Niets positief om over te schrijven. Ze moeten beiden met hun ouders spreken over de mogelijkheid van elkaar te bellen en elkaar te horen in plaats van te lezen. De roes van haar schoot was al lang verdwenen sinds het afscheid in de luchthaven. Hij zou haar niet overspoelen met depressieve gevoelens maar acteren dat hij gelukkig was. Als ze samen waren was hij ook gelukkig. Op de coke van het weekend kon hij even teren, maar de detoxificatie kwam snel en vanaf zondag moest hij zichzelf verdoven met tranquillizers en Codeïne. Hij leefde van weekend tot weekend. Depri of niet, hij moest terug beginnen met studeren en zijn best doen voor school. Het weekend was overdag studeren en 's avonds feesten. Geen papa, geen sport. Zwaar aan de drank en de poeder. Feest of niet, al zat hij verdoofd in de klas, zijn diploma moest veilig gesteld worden. Al was het kantje boordje. Hij moest op zijn minst dat diploma Latijnse op zak hebben. Aan het komende jaar daarna wou hij nog niet denken. Hij wou slechts denken over wanneer hij terug bij de ware kon zijn. Voor haar zou hij alles laten vallen.

“Binnen een paar minuutjes komt Michel aan”, zei Mario waarop John antwoordde:

“Ik weet niet of dat een goed idee is, Mario. Ik ga Kristof niet vragen om te vertrekken.”

“Nee, nee. Hij kan blijven en zien wat heroïne doet met mensen.”

Michel had die avond geen veilige plek om te spuiten. Hij was verplicht om naar daar te komen. Zo niet moest hij ergens in een steegje of park gaan fixen. John was een vrij assertief persoon, maar ging er niet verder op in. Hij had precies een beetje bang van Mario en ging akkoord met alles wat hij zei. Als zijn collega's van de Belgische politie hier zouden binnenvallen zouden ze meer gerief vinden dan voor persoonlijk gebruik. John zou als dealer worden opgepakt en zware straffen moeten ondergaan. Mario gaf geen krimp. John moest inbinden en Michel verwelkomen. Wie die Michel eigenlijk is, was nog

een mysterie voor hem. Kristof voelde zich ondertussen tiptop en zou die man wel eens uithoren.

John richtte zich tot Kristof en zei:

"In a few minutes Michel is here. He is a Dutch informant for the Amsterdam region where Mario used to be stationed. He is in problems and needed to leave Holland immediately. Mario is helping him, but he is afraid his apartment is under surveillance by his own employers and Michel needs a place to fix. He stays at the asylum. There he can not use. I don't like it either but I owe Mario."

"Okay man, you know you can trust me."

"Come", zei Mario in de groep: *"let's do another line."*

John vulde de glazen nogmaals vol en trok opnieuw acht lijnen van de volgende gram.

Kristof snoof zijn eerste lijn op en keek vol enthousiasme naar Shana die op haar beurt naar hem kwam en zei: *"You can have my lines too, sweetie. I want to stay a bit sober in this situation. You never know what can happen."*

Hem van geen kwaad bewust gaf hij haar een beschoon knuffel en zei:

"Thanks Shana, I'll enjoy double for us."

"Woh, woh, I'm standing right here, hey kids", zei John als lachend met een dubbele tong.

De bel rinkelde. Mario ging Michel halen en verwelkomen aan de deur. Een grote magere man kwam het appartement binnengewandeld. Hij moest zich bukken voor de deurkader. Hij was wel twee meter groot en graatmager. Hij gaf iedereen een hand, hing zijn jas over de zetel en zette zich neer aan de kant van de straatlamp.

Het licht onthulde een grauwe en grijze man. Zweetdruppels of regendruppels liepen van zijn voorhoofd tot op zijn kin. Hij bibberde een beetje.

“Hoi, ik ben Michel”, zei hij met een Hollands accent. Kristof stond het dichtste bij.

“Ik ben Kristof. Wij gaan naar de keuken. We gaan je je ding laten doen op een rustige plaats. Vraag maar als je iets nodig hebt, ok? Wil je een whisky?”

“Alsjeblief” en hij legde zijn injectiespullen op het salontafeltje.

Kristof was zo high als een tomaat maar vond dit erg confronterend. Hij overhandigde de whisky en vroeg de angstige man waarom hij niet naar een ontwenningsskliniek ging.

“Daar zoeken ze me als eerste. Bij Mario ben ik het veiligst. Misschien kan ik hier in België wel ergens terecht.”

“Wie zoekt je?”, vroeg Kristof.

“De politie en de kapiteins.”

“Kapiteins?”

“De groothandel dealers. Dat is de dealer van een dealer. Ik heb lang met ze samengewerkt undercover. Die verdelen een tweehonderd tal grammen sneeuw (cocaïne) of bruine suiker (heroïne) per dag in hun wijken”, legde hij uit. “Ze slagen erin een vijfduizend gulden per dag binnen te sleuren.”

“Waarom zoeken ze jou?” vroeg Kristof, erg geïnteresseerd en toch happy van de coke.

“Ik heb een man vermoord.”

Plots werd het erg stil aan de zetel. Kristof was geschrokken en besloot nog een lijn te gaan doen. Wederom snoof hij een lijn van Shana en nam nog een glas whisky voor zichzelf en Michel. Hij voelde dat hij moest ernstig beginnen oppassen voor een overdosis. Hij kreeg zijn handen niet meer onder controle. Het was alsof ze een eigen wil hadden. Zo high was hij nog nooit geweest. Zijn tanden knarsten als gek. Zelfs praten over een moord was mooi. Hij overhandigde Michel zijn whisky en vroeg:

“Wil je hierover spreken?”

“Er valt niet veel te zeggen, jongen. Een kapitein gaf me per ongeluk de verkeerde onversneden *batch* en ik zag het niet toen ik het begon te versnijden. Ik was te high van mijn eigen voorraad en verkocht per ongeluk zes gram onversneden spul. Een vaste klant zag dat de kleur niet klopte maar ik had al aan drie gebruikers verkocht. Eén van de drie maaide onder invloed van mijn heroïne een papa met buggy van het zebrapad. Het meisje overleefde de klap. De papa kwam onder de auto terecht en stierf ter plaatse. De andere twee liggen met een overdosis voor hun leven te vechten in het AMC. Ze zullen waarschijnlijk blijvende hersenletsel hebben. Maar de papa is dood. De kapiteins willen het spul van de straat. Maar ik heb ervoor betaald. Het is van mij. Ik moet het enkel nog versnijden. Hier heb je een bolletje van een gram. Maar begin niet te spuiten. Da’s een straatje zonder eind. Het enige goede aan een shot is de *flash* en die duurt maar drie minuten. Ik raad je aan van een beetje te chinezen. Ik moet er ook aan beginnen afkicken. Eens ik kan wil ik overschakelen op methadon”, zei hij, blij dat er iemand was die interesse toonde in hem. Kristof probeerde zijn handen en voeten stil te houden, wist niet goed of hij het levend lijk moest bedanken of niet. Een gram. Wat moest hij daarmee doen?

“Chinezen?”

“Je neemt een klein beetje heroïne poeder en legt dat op een velletje aluminium folie. Dat verhit je met een aansteker of kaars en zuig je de damp die ervan komt op in een buisje. Een buisje van folie zo dik of iets dikker als een sigaret is goed. Ik, ik vluchtte weg naar het centrum van de stad. Daar komen ze niet graag maar het ging de ronde dat ik die batch nog had en er een verloning zou worden uitgekeerd wie die terug zou kunnen brengen. Ik nam contact op met Mario. Ik kon nergens anders bescherming zoeken. Mijn nieuwe baas zit in New York voor opleiding. Ik ben informant, geen flik. Mario, vroeger mijn *handler*, gebod me naar Antwerpen te komen voor mijn eigen veiligheid. Ik kan mijn gerief nergens achterlaten want ik heb het constant nodig. Ik kan je betalen in grammetjes, maar heb niets anders.”

“Dankje vriend, maar je moet me toch niets betalen! Ik zal het op een andere keer eens proberen. Ik zweef momenteel op de coca. Ik ga niet beginnen mixen”, zei Kristof die blijkbaar door de coke nog steeds kon rechtstaan na wodka, Xanax, whisky, wiet en een boel cocaïne.

“Doe maar op je gemak. Ik ga eventjes naar de keuken. Geniet ervan. Als je ons nodig hebt, zitten we daar.”

Nog steeds opgewekt na zo’n zwaar gesprek kwam hij de keuken in en nam Shana’s laatste lijn tot zich. Hij hield er nog één over voor zijn vertrek en de rest van de nacht. Maar hij was al goed ‘vertrokken’. Hij had zin om een marathon te lopen. De komende dip zou een ernstige zijn.

Michel was midden zijn *flash* en kreunde alsof hij klaarkwam. John legde uit wat de voor- en nadelen van spuiten was. Bij het injecteren krijgt men aan het begin een soort orgasme dat drie minuten lang duurt. Daarna kwam een pijnvrije *down*. Die duurde drie tot vier uren. Men bevond zich dan in een hemelse pijnvrije staat. Noch fysische, noch mentale pijn. Aan de hemelpoort. Echt iets voor mij, dacht hij.

Mario en John trokken zich een beetje opzij naast de ijskast en begonnen een discussie. Beiden waren ze een beetje geïrriteerd. Kristof verstond het Portugees niet genoeg. Hij ging naast Shana staan en leunde tegen haar. Shana begon zachtjes tegen hem te duwen. Hij knipoogde naar haar en deed teken om naar de living te gaan. Michel lag toch voor dood in zijn roes op de zetel.

“We’re gonna check if Michel is still alive”, zei hij tegen John.

“Just be quiet”, kregen ze als antwoord.

Shana en Kristof gingen aan tafel dicht bij elkaar zitten en staken een joint op. De tijd vloog. Ze bleef uitdagend naar hem lachen. Ze hadden elkaars boodschap ontvangen maar konden gezien de situatie niet veel doen. Shana had geen glas en nam Kristofs whisky af. Op het glas kruisten hun vingers zachtjes tegen elkaar. In plaats van terug te trekken legde hij zijn hand voor haar op tafel, midden in haar comfortzone. Nadat ze haar lippen en tong had natgemaakt legde ze

haar hand op dat van hem. Oei, dacht hij, ik ben serieus aan't flirten. Dat is niet de bedoeling. Dat zal aan de coke liggen. Hij hield van dat euforisch gevoel. Zij was zo goed als nuchter maar flirtte gewoon mee. Zonder zijn hand los te laten schoof ze haar stoel dicht bij. De mannen waren nog steeds in discussie en Michel lag voor dood in de zetel. Kristof was nog steeds in het hoogtepunt van zijn roes en gebod Shana om zijn eigen laatste lijn te gaan snuiven.

"Why not? Everything seems to be under control."

Ze had niet veel overtuiging nodig. Maar riep vanuit de keuken:

"Hey Kristof, the men don't want more. There are still three lines here. Come, let's share them together!" Dat moest ze geen twee maal zeggen. Hij had geen flauw idee meer van hoeveel lijnen hij nu eigenlijk gesnoven had. Moest dit pure onversneden coke zijn was hij al dood geweest zijn. Zo gebeurde het ook met Michel. Zijn hart bonsde in zijn keel. Nu, samen met Shana, de laatste twee. Een intiem moment. Terwijl Michel stilletjes aan tekenen van leven gaf stond zij gebogen over tafel om de bij het rollen gevallen tabak op te vegen. Kristof wou terug neerzitten maar vond er niets beter op dan op haar poep te kletsen. Ze verschoot niet eens. Ze draaide zich traag om en lachte op een wijze waar hij kop noch staart kon aan krijgen. Lief, opgewonden, stout en verrast. Kristof kon niet anders dan teruglachen en een knipoog geven.

"Come here", zei ze en gaf hem een kus op de lippen. Kristof was verrast. Haar partner was amper een kamer naast hen. Hij wou flirten maar dit ging toch een beetje ver. Dit is om problemen vragen, dacht hij. Hij kuste haar snel terug en vroeg nog een whisky zodat hij kon vertrekken.

"That's all that I have for tonight, darling", lachte hij. *"Another time, another place and things could get even more interesting. Have fun with those three monkeys."*

"Get out of here", schaterde ze, *"I'll show you out."*

"Wait. Michel is awake already. Let me say goodbye."

"Hey man, was het een goede trip voor je?"

"In mijn positie bestaan er geen goede trips, vriend. Ik was enkel van de pijn vanaf voor een tweetal uurtjes denk ik."

Michel was een ervaren gebruiker en had door de gewenning nog gevoel voor tijd. Een venijnige drug, die heroïne.

"Maar je begrijpt het niet! Ik heb iemand vermoord!", riep hij, "Heb jij al iemand vermoord? Je kan niet begrijpen hoe ik me voel. Ik heb een mensenleven genomen."

Kristof kreeg plots het koud zweet. Was nu de tijd dat hij alles diende op te biechten? John zou zich zeker de moord op Camille herinneren. Hij was lid van de zoekpartij die ze op een paar dagen vond. Het klopte allemaal niet zo goed meer. Een informant van Interpol die hem vroeg of hij iemand vermoord had? Dit kan geen toeval zijn. Dit is opgezet spel! Even *pokerface* opzetten. Kristof zei niets meer en liet Shana hem naar de deur leiden. Ze kwam dichterbij en legde haar handen rond zijn heupen. Ze kusten opnieuw maar deze maal raakte Kristofs tong per ongeluk haar lippen en ontving die van haar. Ze kon schitterend kussen. Hij stak een sigaret aan en verliet het gebouw alsof hij Elvis was. Lijkbleek en vol energie.

"This was the last time, Shana. We both have partners", zei hij.

"I know. But it was nice. Next time we wink to each other we know what the other person is thinking about, you rascal."

"Thanks Shana, see you next week" en hij vertrok richting parking.

De rit naar huis verliep bizar. Soms voelde hij alsof hij in een vliegtuig zat en was hij de pedalen kwijt. Op andere momenten vond hij maar één pedaal en dat was zoals verwacht de gas. Toch kwam hij veilig gescheurd in de Parklaan. Zachtjes parkeren. Niemand wakker maken. Heel de weg had hij enkel aan Michel en Camille gedacht. Ofwel was het een groot louter toeval ofwel probeerden ze hem in een val te lokken. Ik zit onder de coke. Ik denk niet correct, dacht hij. Zou Shana

in het complot zitten? De trut. Ik maak haar kapot. Oh, neen, ze is zo lief. Hij werd gek van zijn eigen hoofd. Cocaïne gaat niet samen met serieuze zaken. Al tollend stapte hij uit de wagen. Hij voelde alsof hij kon vliegen. Nu nog in bed geraken. Eerst een douche. Nog een paar uren en de coke roes is uitgewerkt en er plaats moet gemaakt worden voor ernstige depressieve gevoelens. *Coke out, depression in.*

Hij zou die nacht niet slapen en begaf zich steendood naar de ontbijttafel. Mama had een eitje gekookt. "Ah, zo vroeg hier? Was het leuk? Je bent op een deftig uur thuisgekomen. Ik was nog aan het indommelen. Ik was blij je te horen. Maar ben jij gisteren met je kleren en al onder de douche gaan staan? Ze zitten allemaal in de wasmachine. Had je te veel gedronken?"

"Nee, helemaal niet. Drie drankjes maar. Maar ik wou nog een douche pakken en ben er gaan onderstaan."

"Met kleren aan?"

"Blijkbaar. Het was alsof ik in de regen stond om af te koelen. Ik zal het warm gehad hebben."

"Maak er geen gewoonte van, hé", zei mama.

"Natuurlijk niet. Het was heel gezellig gisteren. We kregen onverwachts bezoek en het bleken heel leuke mensen te zijn."

Hij moest stoppen met praten vooraleer hij iets verkeerd zei.

De waarheid was wel dat die nacht een grote indruk op hem had nagelaten. Nu hij nuchter was twijfelde hij nog steeds of het een toeval was of een Portugese set – up en werd terug onrustig.

Hij zou volgend weekend wat nuchterder blijven om een goed vonnis te vellen over zijn nieuwe vrienden.

Chasing the dragon.

Er begon weer een week miserie. Erger deze keer. Leven zonder cocaïne was op dat moment moeilijk te doen. Kristof werd rechtgehouden door dozen Codeïne en Xanax. Die laatste werkte minder en minder door de gewenning. Ook het resultaat van de Codeïne was afgevlakt maar hielp zijn darmen nog steeds, daar hij sinds gebruik van coke regelmatig de diarree had en dit met Imodium en Perenterol niet opgelost geraakte. Toch was het een belachelijk goede drug. Het deed je problemen niet verdwijnen maar maakte ze oplosbaar. Coke van John mee naar huis nemen zou hij toch niet doen. Maar een jointje om in de tuin te smoren zou geen kwaad kunnen. Zowel John als Omar konden hem hiermee terug vooruit helpen. Bovendien kon hij ondertussen al zelf rollen. Maar die zekere zondag was er te veel aan. Pure depressie, mentale pijn. Er zat nog dat grammetje heroïne in zijn jaszak. Wat ermee te doen? Na zulke coke trip zoals eergisteren voelde hij zich super depressief en dacht terug aan zelfmoord. Zou men geen zelfmoord kunnen plegen terwijl men high was, vroeg hij zichzelf af, of wel? Hoe meer coke je gebruikt, hoe dieper de dip is die daarop volgt. Bij Kristof werd die dip heel existentieel. Maar het was zijn eigen schuld. Niemand had cocaïne aan hem opgedrongen. Hij heeft enkel eens mogen proberen. Hij werd niet gedwongen. Die hele week was hij down maar deed één van de weinige dingen die hem op de been hielden.

Sarah. Sarah brieven schrijven en haar gelukkig maken. Dat meisje verdient alle geluk van de wereld. Zij was de ware. Zij was waar zijn leven echt rond draaide. Hij wou haar. Hij wou haar beter leren kennen. Hij wou een schoonheidsfoutje vinden. Hij wou dat ze afzakte van haar troon bij de godinnen en haar menselijke gedaante liet zien. Pas steeds op wat je wenst, het zou wel eens kunnen gebeuren. Hij wou haar. Hij wou met haar vrijen. Hij wou met haar vrijen en haar kapot neuken. Hij wou haar. Hij wou haar volledig. Maar voor dat zou hij John terug nodig hebben en cocaïne om helder te denken.

Van Sarah kreeg hij een kaartje en een brief en kaartje die hij voor eeuwig zou koesteren.

94/02/07

Hi,

How are you?

I hope very, very good.

My Dear,

I send you this card just to wish you a very very happy birthday!

I love you very much!

But I had a little problem, because I tried to find a card in English, but there was nothing in the shop. Just in Portuguese, so let me translate.

'Do you think you are someone special because it's your birthday? No. you are always special!'

I hope you feel the same.

I LOVE YOU!

Sarah.

Zijn achttiende verjaardag viel op een woensdag en hij inviteerde na school een paar jongens en twee meisjes, waaronder één ex – vriendin om de namiddag door te brengen. Hij was bier gaan halen en Omar had hem vijf gram Skunk – wiet gegeven als cadeau. Daar kon hij een tijdje mee voort. Het volk kwam met een uur vertraging aan. Omar kon niet komen. Die moest naar de les. Dieter was met hem van school gekomen en ze hadden als middageten een pannenkoek gegeten. Al vlug bleek dat Kristof op een ander niveau dan hen zat. Hij rolde een joint maar niemand toonde interesse. Ook het bier werd maar met kleine mate verbruikt. Het was een saaie namiddag. Humor was ver te

zoeken, al kon dat nuchter ook. Het klikte gewoon niet tussen de jongens en de meisjes.

Op een bepaald moment ging Kristof een plasje doen en zijn ex kwam kalm achter hem gewandeld. Ze deed de deur van de living toe om privacy te hebben.

“Kristof, ik heb een vraag voor jou maar ik weet niet goed hoe ik ze moet stellen.”

“Stel gewoon de vraag en ik beloof dat ik goed zal nadenken over het antwoord.”

“Ik wil leren vrijen. Wil jij mijn eerste keer zijn?”

“Excuseer? Maar Cathérine toch, wat vraag je me nu?”

“Sorry, ik had niets mogen vragen.”

“Jawel schat, dat had ik enkel niet verwacht. Geen probleem. Ik bedoel, mag ik er even over nadenken?” en gaf haar een zacht kusje.

“Natuurlijk. Geef maar een seintje.”

Kristof dronk de ene Jupiler na de andere. Ook de joint deed niet veel hoewel hij hoe langer hoe meer twijfelde over haar voorstel. Waarom niet?, dacht hij. Niemand zou er ooit iets over weten. Hij deed niemand pijn en het zou goed zijn voor een kleine *boost* van zijn zelfvertrouwen.

“Dieter? Jij nog een pintje?”

“Nog eentje dan. Ik moet straks mijn bus hebben.”

Voor de rest werd er enkel Cola geschonken.

Bij het buitengaan richtte hij zich tot Cathérine:

“Ik zie je volgende week woensdag?”

Er kwam een grote lach op dat lief gezichtje. Na al die tijd van uit elkaar te zijn was ze blijkbaar nog steeds een beetje verliefd op hem. Anders vraag je toch zoiets niet, dacht hij.

Na de teleurstelling van de saaie namiddag wachtte hij de avond af. Na een maand geduld te hebben zou hij, op zijn achttiende verjaardag, klaar zijn om de heroïne te gebruiken. Er moest toch iets speciaals zijn op zijn achttiende verjaardag.

Toen rond elf uur mama na een fles champagne die ze met hem deelde, in slaap viel in de zetel maakte Kristof haar wakker en vroeg haar voort te slapen in haar bed. Na enig aandringen verhuisde ze naar de slaapkamer en bleef liggen. Als voorbereiding legde hij een warm deken op de lederen zetel en nam het aluminiumpapier en een zelf gemaakt pijpje van een Bic. Hij nam zijn aansteker en zette zich aan de keukentafel. Hij strooide een beetje heroïnepoeder op het gevouwen stuk folie, legde dit op tafel en zette zich op een stoel. Toen hield hij het buisje in zijn mond en de aansteker onder het aluminium. Het goedje begon te verdampen en hij zoog al de mogelijke rook op. *What the fuck?* Amper een paar seconden later begon hij van alles te voelen. Hij rookte nog een twee keer en ging in de zetel liggen. Meteen begon zijn hoofd en borstkas op te warmen. Hij kwam in een euforie terecht die hij nooit had meegemaakt. Het was geen orgasme of flash dat men kreeg bij spuiten maar een zacht hemels gevoel. Dan nam de verdoving over. De substantie bleef branden over heel zijn lichaam. Hij ontspande en had geen last meer van eender welke pijn dan ook. *Chasing the dragon* was onverhoopt lekker. Hij werd dromerig en zag zijn angsten en verdriet verdwijnen als sneeuw voor de zon. Zalig. Veel beter dan dat kon niet, dacht hij. Na twee uurtjes van genot in de zetel ruimde hij de keuken op. Er was echter nog één trekje over. Hij sliep als een roos, zonder pillen en zonder drank. Voor hem persoonlijk was dit opnieuw de perfecte drug. Hij voelde zich volledig pijnvrij, fysisch en psychisch. Kristof kon zich geen enkel moment in zijn leven herinneren waar hij volledig pijn- en angstvrij was. Zelfs niet met zijn meisjes en dat wil veel zeggen. Enkel met Suzanna was dat gelukt.

“Waar ben je, Suzanna? Waar ben je? Spreek tegen me, alsjeblief. Ik mis je verschrikkelijk. Ik weet niet of ik zonder jou kan. Ik hou van je.”

De volgende dag verliep zoals het hoorde. Gesteund door zijn Xanax en Codeïne en de herinnering aan het kaartje van Sarah kon hij overleven. Zeker in gedachten houden dat hij nog altijd twee derde van de gram heroïne thuis had liggen hield hem rustig. Het was een back-up. Hij ondervond nog geen afkickverschijnselen. Nog niet.

Op zaterdag ging papa met hem en wat vrienden voor zijn verjaardag naar discotheek De Villa in Antwerpen. Het zou een rotavond worden. Van de schooljongens mocht er niemand mee. Hun ouders lieten dat niet toe. Bende conservatieve hypocrieten van Sint – Lievens. Ook John kon niet komen. Die had Mario en Michel aan zijn been. Omar was zijn enige vriend die meekwam en die was blij dat ze Trappist serveerden in dat raar etablissement. Papa verscheen met collega's van het werk maar bracht een beetje een domper op de feestvreugde. Hij vond het nodig van daar te verschijnen met zijn vriendin. Dat was een grote fout. Volgens Kristof waren zijn ouders pas uiteen en lagen de wonden nog open. Die vrouw strooide er maar enkel zout in de wonde. Heel de avond brachten Omar en Kristof al babbelend door in de zeteltjes naast de dansvloer en nogal goed was de nacht snel voorbij. Gedanst werd er niet hoewel de twee fervente hiphoppers waren die het jaar ervoor in een groot hotel nog een dansshow gegeven. Voor vervoer kon hij rekenen op Omar, die had een paar maanden geleden zijn eerste auto had gekocht, een zwarte Opel Kadett. Het was een wrak van een wagen, maar het reed. Ze spraken af dat hij met zijn beste vriend meereed naar huis en die dan zou blijven slapen. Het veldbed voor John stond nog in het bureel. Mama was nog wakker. Ze was ongerust. Kristof zei dat ze haar pilletje maar moest nemen en gaan slapen. Het was tijd voor een tweede keer *chasing the dragon*. Hij deelde alles met Omar, maar geen heroïne of moord. Dat was privé. Toen deze in slaap was, legde hij in de keuken wat poeder op zijn folie en legde het resterende derde deel op zijn slaapkamer in zijn pennenzak. Wandelen

was precair in zulke toestand dus deed hij reeds zijn pyjama aan, ruimde de keuken op en nam de folie en zijn aansteker mee naar de zetel. Zo zou hij enkel het blaadje moeten samenknijpen en voor de rest genieten van zijn roes. Het was een zalige trip. Toch verscheen Iris niet. Ze zal boos geweest zijn. Langs de andere kant, ben je in geen *mood* om te praten wanneer je in de *rush* bent.

De volgende dag stond hij als een fris man in de keuken ontbijt te maken. Hij voelde zich enkel wat koortsig. Geen probleem.

Die zondag avond was Omar terug naar huis. Mama ging uit met een vriendin. Dat moest ze volgens Kristof meer doen. Bovendien genoot hij van alleen te zijn om van de nodige privacy te kunnen genieten. Tijd voor de derde en laatste *rush*. Om er zeker van te zijn dat deze voorbij zou zijn eens mama terug thuis was begon hij er meteen aan. Hij zette een CD-tje op met muziek van de jaren tachtig. Muziek die ze nog speelden in de Portugese discotheken. Hij zou zich onder invloed volledig op zijn gemak voelen. Tijdens de voorbereiding van het roken viel hem op dat er in het zakje wel de helft in plaats van een derde poeder beschikbaar was. Des te beter, dacht hij. Hij nam zich voor die avond een maximum high te worden. Zo geschiedde het. Zwaar onder invloed legde hij zich neer in de zetel, luisterend naar de muziek. Dit zou een *rush* worden van op zijn minst vier uren en voor alle zekerheid zette hij zijn wekker klaar die zou aangeven wanneer hij moest opstaan.

Alles liep zoals gepland. Hij lag op zijn bed na te genieten toen mama thuiskwam en had nog het lef om op te staan om mama een nachtzoen te geven. Daarna sliep hij heel de nacht rustig door. Tegen de morgen viel het hem op dat hij zich toch weer koortsig voelde. De thermometer wees achtendertig graden aan. Er was voor hem nog geen probleem. Het zal de uitwerking van het materiaal zijn. Maar plots kreeg hij krampen en moest naar het toilet. Zoals gevreesd begonnen onthoudingsverschijnselen tevoorschijn te komen. Hij had koorts, krampen, diarree. Hij voelde zich alsof hij de griep had. Hij had allerlei spierpijnen, ook in zijn rug en de angsten staken weer te kop op. Dat vraagt om meer *dope*.

Na twee dagen waren de afkickverschijnselen verdwenen. Zie je wel dat ik er snel bovenop geraak, dacht hij.

Het was snel woensdag. Cathérine woonde in Temse en was onderweg met de bus. Kristof ruimde zijn kamer op, maakte het bed op en wachtte op haar. Ze had haar nichtje bij. Puur om haar gerust te stellen. Ze was zenuwachtig en bang. Of dit een leuke opdracht ging zijn, daar twijfelde hij aan. Na een colaatje nam hij haar mee naar zijn kamer. Hij wist niet zeker of zij zeker was. Het was een ingewikkelde situatie.

De ontmaagder vroeg:

“Doe je kledij uit?”

“Ja” en begon tegelijkertijd onhandig te strippen.

“Kort van stof?”, vroeg hij terwijl hij zijn eigen kleren uitspeelde.

“Ik ben bang.”

“Begrijp ik, schat. Je moet er klaar voor zijn maar dat ben je. Anders had je me het niet gevraagd. Het zal sowieso een beetje pijn doen. Maar het is best dat het gebeurt met iemand die je vertrouwt, niet? Je hebt me altijd vertrouwd dus moet dat nu niet anders zijn.”

“Ik weet het”, zei ze en ging languit naakt op het bed liggen. Ze had een mooi lichaam. Zeker prachtige borsten. Om met haar de liefde te bedrijven was Kristof niet bereid. Dat was zijn taak niet. Noch haar verwennen. Ze wou enkel penetratie door een penis voelen, niet vrijen met gevoelens, althans dat dacht hij toch. Bovendien wou Kristof niet te intiem worden. Dat zou niet eerlijk zijn ten opzichte van Sarah. Dit was een eenmalig ding om iemand te helpen.

Kristof ging mee op het bed zitten en streelde haar van boven tot onder om haar comfortabel te maken. Bij haar schaamstreek trok hij een beetje om haar benen te openen. Ze twijfelde een beetje maar gaf dan toch toe. Kristof speelde zachtjes met haar haartjes en haar klitje dat moeilijk te vinden was. Hij voelde dat ze nog wat vochtiger kon worden

dus begon hij ze al plagend te vingeren. Ze was kurkdroog van de zenuwen. Zijn glijmiddel lag in de caravan in Portugal en haar likken zou hij niet doen. Daar had Sarah en alleen Sarah de copyright van. Hij had in deze situatie in de apotheek glijmiddel moeten gaan kopen. Dom. Nu zou het extra pijn doen. Toch probeerde hij haar natter te maken door met haar klitje en de ingang van haar vagina te spelen. Hij likte haar tepels en gaf kusjes over haar lichaam tot hij dacht dat het tijd was voor het serieuze werk. Hij ging bovenop haar liggen, steunde op zijn linker hand en nam met zijn rechter zijn penis vast voor de penetratie. Heel kalm probeerde hij naar binnen te glijden. Van glijden was niet veel sprake. Het was meer duwen.

“Auw!”, gilte ze. Kristof had altijd zijn twijfels gehad bij het al dan niet bestaan van een maagdenvlies, maar op dat moment kon je aan haar gezicht zien dat het scheurde.

“Ik weet het, maar ik krijg je niet natter. Ik zal wat speeksel gebruiken.”

De tweede poging. Hij stootte in één maal wat verder.

“Auw!”, hoorde hij opnieuw.

“Schatje, bij mij doet het ook pijn. Je bent veel te strak. Probeer te ontspannen.”

De derde keer zette hij door en penetreerde ze voor de helft.

“Auw!”

“Ik weet het. Maar je hebt het gevraagd” en duwde zijn groot werktuig naar binnen.

“Kalm. Traag.”

Zo moet het dus voelen om een vrouw te verkrachten, dacht hij. Hij snapte niet hoe dat mogelijk was. Die mannen moeten toch allemaal een klein pietje hebben.

Ze was nog altijd aan het afzien maar zei:

“Kom maar binnenin me. Ik neem de pil.”

Voor Kristof was dit meer een opdracht dan genot maar binnenin een vrouw klaarkomen voelt toch altijd goed en het kan zeker geen kwaad voor zijn zelfvertrouwen.

Of Cathérine gekregen heeft wat ze wou wist hij niet en vroeg ook niet. Als ze voor haar eerste keer de liefde wou bedrijven pakte ze er naast. Dit was een gunst van een vriend. Kristof voelde niets voor haar. Al zijn gevoelens lagen bij Sarah. Hij zou dit dan ook nooit vertellen tegen haar. Ze kan nooit haar partner begrijpen en zou door zulk nieuws zeker gekwetst voelen, zelfs al was dat niet nodig.

Cathérine en haar nichtje vertrokken met een glimlach op hun gezicht.

Kristof had zijn job gedaan.

Die vrijdag zag hij Michel terug bij John. Hij keek hem aan en lachte. Michel gaf hem buiten het zicht van ieder een gratis zakje van een gram. Da's weer twee duizend frank uitgespaard. Hij zou dit meenemen naar huis en enkel gebruiken in noodgevallen als het ware als een pil die je plots al het slechte in je leven doet verdwijnen. Thuis had hij aluminium buisjes geproduceerd die het inhaleren en de opvang van de heroïnerook makkelijker en harder zou maken. Hij zou echter zijn woord houden en niet gebruiken tot hij radeloos was, niet om te feesten.

Het behalen van zijn rijbewijs was een fluitje van een cent. Op alles was hij van de eerste keer geslaagd. Hij reed al met papa zijn auto toen hij veertien was. Heel vaderlijk van de man. Kristof is dat nooit vergeten. Hij mocht steeds 's avonds de auto in de garage gaan zetten en met de ervaring van mama haar auto, noemde hij zichzelf een volwaardig bestuurder. Een periode van onbezorgde vrijheid zou volgen.

Maar plots brak een onzekere tijd aan. Sarah schreef niet meer terug. In plaats van het zo te laten, schreef Kristof eens zoveel brieven. Om

de andere dag een brief. Hij begreep het niet. Hij had altijd alles gedaan wat ze vroeg. Cathérine was een uitzondering maar nodig voor zijn zelfrespect. Hoe meer zelfrespect, des te sterker hij voor Sarah zou zijn.

Na twee en een half weken:

94/03/20

Hello,

I hope you still remember me. I am Sarah, a girl who loves you very much and has a lot of problems.

I never forgot you but I didn't have time.

The only thing I can say is "I'm sorry." Believe me, I am.

How about you?

Is everything okay? I hope so.

Please don't be angry with me!

I have to study very much. This year I have examinations of all the subjects. I'm worried. I'm really studying to pass.

How is your school?

Are you coming to Portugal in the summer?

When is that and please tell me we can be together? I just dream of next summer.

I'm sick of classes and teachers.

What else to say?

Do you want to know something special? I think of you all the time. Every moment of the day and every moment in the night when I go to bed I remember the two times we were together.

Write me soon!

And don't forget, I love you and I always will.

From someone that will never forget you!

Sarah.

Kristof was ondanks de verwachtingen teleurgesteld door haar uitleg. Dat grammetje heroïne begon er plots heel aantrekkelijk uit te zien. Hij kon niets anders doen dan eerlijk terugschrijven.

26/03/94

Dear Sarah,

How are you?

Everything going okay with you and your parents? I hope so.

Well, I miss you very much and had to wait a long time for your letter. I didn't like that very much.

The way I think is being busy with school no reason what so ever not to write. Let me be very clear about that.

You say you love me very much, miss me and I'm the greatest but I don't feel like that.

If there is one person of the two of us that has to struggle for school it is me and I always write you fast. Your grades in the winter were good. Mine not and I always write you soon.

I don't care if you have to write me during English class, your teacher will not mind. It is a good exercise.

I got very sad with your last letter. You cannot just stop writing me and think I'm okay. I check my mailbox every day and every day I get more and more sad. It is clear I don't come on the first place in your book, but you should definitely think about what you do to me. Good and bad. I need to feel that I am important in your life. If you have it difficult in school, that is one more subject you can write about. If you have to stay awake fifteen minutes later than normal, I don't think that would be a problem.

So please don't tell me you don't have time.

I love you.

Write me soon.

Big kiss.

Kristof.

Kristof hield er niet van zulke brief te ontvangen en zulk antwoord hoeven te sturen.

Ondertussen moest hij voornamelijk voor school zoveel mogelijk afkicken. De heroïne had hij nog steeds, smoorde minder wiet, dronk minder en herleidde de Xanax en Codeïne tot een minimum. Een helse opdracht waarvoor hij een week voor thuis bleef zagezegd met een acute slokdarmontsteking. Na een week onthoudingsverschijnselen – wat een echte hel was – begon zijn lichaam en geest te stabiliseren. Dafalgan en Ipobrufen hielpen tegen de koorts. Valium van mama hielp tegen de oncontroleerbare spierconvulsies en siroop tegen de misselijkheid van het missen van Codeïne. Een helse tijd maar hij sloeg in zijn opzet. Hij was niet clean maar gebruikte veel minder dan vroeger. Ook de bezoeken aan Shana en John werden tot een minimum herleid. Als je de kat bij de melk zet...